

brændte midt paa Bordet under en rød Papirsskærm og kastede et hyggeligt Skær ned over Fruen, der sad midt i Sofaen og strikkede, mens Villing indtog Pladsen i Lænestolen paa den anden Side af Bordet, hvor han sad og læste højt af en Avis.

Ude i Butiken var der tomt og stille. En nedskruet Lampe hang og osede under Loftet mellem Strigletøjer og Seglgarnsbundter, og henne i den dybe Skygge bag et stort Brændevinsanker sad den gengangeragtige Butiksdreng, der regelmæssigt hvert andet eller tredie Aar blev fornyet inde fra Hovedstaden, men som ikke des mindre altid var det samme magre, sky og kirtelblege Væsen, som Folk nu snart i tyve Aar havde set fare fortunlet op og ned bag Villings Disk. Han var i dette Øjeblik falden i Søvn med Hovedet op ad Væggen, vidt aaben Mund og Hænderne stukket saa dybt ned i Lommerne, som var det sket under det inderligste Ønske om aldrig mere at behøve at tage dem op igen.

I de sidste Par Timer havde heller ingen forstyrret ham i hans Drømmerier. Villings Butik, der i gamle Dage altid havde været overfyldt af Kunder, stod nu den største Del af Dagen ganske tom. Af Egnens Omsætning havde Skibberups store „Forbrugsforening“ efterhaanden kun levnet ham